

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Vita Et Morib. Ignatii Loiolæ, Qvi Societatem Iesv
Fvndavit, Libri III**

Maffei, Giovanni Pietro

Dvaci, 1585

De profectone Hierosolymitana. Cap. XI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44004

conscientiam suam diligentius excutit, seq. ad extremum comparat mortis agonem, subiit illi repente se iustum esse, neq. vlllo pacto sibi de sempiterna beatitudine dubitandum. Cui suasioni dum resistere vis summa conatur, intelligens vt quisq. sibi maxime placet, ita Deo maxime displicere; diuturnum & anceps intra sese certamē tanta tentatione metuq. sustinuit, vt miris modis quotidie torqueretur, maioremq. ex offensionis diuinę formidine, quàm ex ipsa grassantis morbi vehementia metum ac sollicitudinem caperet. Versabat videlicet in omnes partes hominis animum dæmon callidus, Christi permissu; & quem desperationis iaculis paulo ante superare nequiuerat, eundē rursus nimię confidentiæ ac vanitatis elatione supplantare & euertere nitebatur. Sed contra eiusmodi cogitationes Ignatius & in ipso (vt diximus) morbo, & recuperata postmodum valetudine cum diutius dimicaret; partim agendis identidē Domino gratiis, partim naturæ humanæ fragilitatem apud se reputando; deniq. diuino præsidio detestabile hoc ingrati animi vitiū ita debellauit, euulsitq. radicitus, vt postea quoriescumq. salus animarum, aut Dei gloria postularer, sua non minus bona, quàm mala sine vlla prorsus cenodoxiæ titillatione palam & ingenue expromeret.

De profectiōe Hierosolymitana.

C A P. XI.

INter hæc anni fere spatio exacto, partim spiritualium rerum sciētia instructus, partim etiam arte quadam & cōsuetudine regendarum animarū imbutus, cum nihil vulgare aut exiguum

exiguum agigaret animo, sed egregia quædam & ardua in Dei gloriam ab ipso conuersionis initio concepisset; Hierosolymam, quod iamdudum habebat in votis, petere omnino constituit, non tam vt Christi Domini sacratissima incunabula cerneret (tamen si id ipsum vehementer optabat) quàm vt in conuertendis ad Euangelij lucem infidelibus, qui ea tenent loca; vel operæ pretiũ faceret, vel certe martyrij palmam, cuius auidissimus erat, acquireret. Sed hoc suũ de prædicando Euangelio consilium, vitandæ scilicet humanæ laudis causa, nemini prorsus aperiebat: peregrinationis vero propositũ, cum necessario amicis patefecisset, multi primũ id ei multis rationibus dissuadere, obtestari etiam & orare ne populum ab se nuper è somno vitiorum excitatum ad studia virtutis pietatisque, repẽte desereret, neu se ipse, affecta præsertim valetudine, itineri tam longinquo ac tam periculoso committeret. deinde cum nec precibus nec suasionibus eum de sententiã demouere possent, instare saltem & vrgeri, ne incomitatus abiret; multa posse in tam remotis ignotisq. sibi regionibus, ac tanta rerum humanarum varietate contingere, quæ præsentem cuiuspiam fidelis opem solatiumque requirerent. Omnino probabilia videbantur afferre, & humano iudicio rem æstimãtibz, etiam necessaria; nec vero deerant homines impigri, peritiq. linguarũ, qui sese illi comites laboris ac periculorum libenter offerrent. Verum Ignatius, qua erat animi altitudine, in cælum semper intentus, atq. à diuina prouidentia vsquequaq. pẽdere mirabiliter cupiẽs, amicis omnia sua in eum studia profitentibus ita remisit, vt diceret, in præcipuis hominis Christiani virtutibus, non modo fidem & caritatem esse, verum etiam spem.

Eius porro comparandæ gratia, certum sibi esse non modo sine viatico, sed etiam sine comite iter id ingredi; quòd clare perspiceret, si, qualia multa possunt homini accidere, peregrinanti præsertim, sibi quidpiam euenisset, fieri non posse quin aliqua saltem ex parte comitis præsidio fideiq. confideret: proinde quidquid in eo spei locasset, id utiq. ex ea detractum in fiducia, quam totam in vno Deo clementissimo parente ac rectore vellet esse repositam.

Navigat in Italiam. CAP. XII.

N Ac igitur mente sub initiũ anni M. DXXIII. magno omnium dolore Minoreffa profectus venit Barcinonem, vt in Italiam ex eo loco trajiceret. cumq. peropportune paratam ibi nauem offendisset, egit cum nauarcho suppliciter, vt se mendicum egentemq. gratis admittere ac transportare ne grauaretur. cui naulum quidẽ ille se remissurum promisit; ea tamẽ conditione, vt nautici saltem panis, quod erat necessarium, secũ inferret. Eo responso cũ vehementer angeretur Ignatius, quòd commeatus copiam quãuis exiguam, cerneret inopiã illius quam sibi summã proposuerat, legibus aduersari; post multas anxiasq. cogitationes totam rem denique permittere statuit arbitrio sacerdotis, quẽ sibi paucis illis diebus Barcinone, tum suã conscientię iudicem, tum interpretem diuinã volũtatis elegerat. Ille re cognita, Ignatio respondit, æqua postulare nauarchum, proinde non resistẽdum esse, nec vero timendum, ne si cibaria, tam vilia præsertim ac necessaria, sibi parauerit, quidquam idcirco contra consiliũ perfectę paupertatis admittat. Tum Ignatius